

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României****JOHANSEN, IRIS**

Respect p  
**Fascinația dansatorului** / Iris Johansen. trad.: Nicoleta Ștefănescu Popescu Inotești. - București : Orizonturi, 2009  
ISBN 978-973-736-108-0

I. Ștefănescu-Popescu-Inotești, Nicoleta (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Coperta: BOGDAN CĂPĂLNEAN

Redactare: AURORA CIOCĂRLAN

Tehnoredactare: ADRIANA FLEANCU

Copyright © 1991 by Iris Johansen  
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii ORIZONTURI

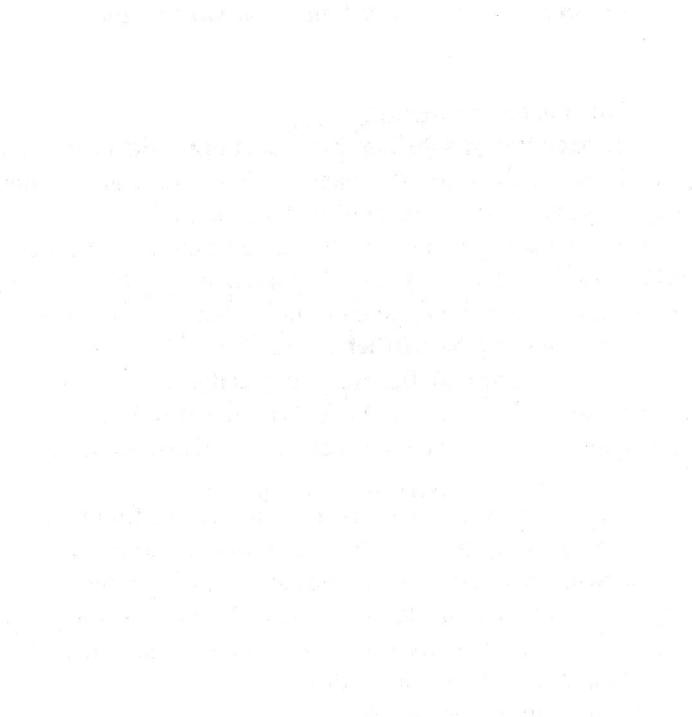
Bd. Libertății, nr. 4, bloc 117, etaj 3, ap. 7,  
sector 4, cod 040128-București,  
Tel.: 317.76.75, 0744531333, Fax: 317.76.78  
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

**IRIS JOHANSEN**

# FASCINAȚIA DANSATORULUI

Traducere de:  
**Nicoleta Ștefănescu Popescu Inotești**

**Editura ORIZONTURI**



## PROLOG

Vasaro, Franța  
12 iulie, 1978

**T**e-am căutat peste tot. De ce te ascunzi în crâng în toiul nopții? Jacques D'Abler îngenunche lângă fetiță. Ar trebui să fii în pat, *ma petite*.

— A plecat și el, Jacques, șopti Caitlin. Mi-a luat pandantivul.

Jacques îi mângea părul cu o mâna plină de bătături.

— Poate că într-o zi se va întoarce la tine, micuțo.

— Nu, am alergat după el până în drum, dar nici măcar nu s-a uitat înapoi. Mama spune că nu ne mai iubește. Își îngropă fața în umărul lui. Spune că nu se va mai întoarce niciodată la Vasaro.

— Hai în casă. Se ridică și o ajută și pe fetiță.

— E adevărat?

— Da, cred că e adevărat. Nu se va mai întoarce.

— Dar de ce mi-a luat Pegasusul? Îl iubeam atât de mult...

Doar el mi l-a *dat*, Jacques.

— Știu că el și l-a dat.

— Mi l-a așezat la gât și mi-a spus că arăt la fel de drăguță ca mama. Știu că nu era adevărat, dar... se opri înecată de un nou suspin. Iartă-mă, mă port ca un copil, nu-i aşa?

— La doisprezece ani nu ești atât de mare. Ai voie.

— Mi-a zis că într-o zi mă va duce să văd adevăratul Dansator al Vântului și vom...

— Șss, nu plâng. O să-ți treacă durerea. Mâine-dimineață ne vom duce pe câmp, și tu vei aduna florile. Ți-ar plăcea?

– Mâine trebuie să merg la școală, zise ea tristă.  
 – Aranjez eu cu maică-tă.  
 Respect pen+ Era aşa desfrumos pandantivul, Jacques.

– Şi florile sunt frumoase, iar ele vor fi întotdeauna aici.  
 Nimeni nu ţi le va putea lua niciodată.  
 – Niciodată?

– Atâtă timp cât le păzeşti şi le îngrijeşti, vor fi aici pentru tine. O luă de mâna. Vino! Hai să mergem acasă.

Îşi potrivи pasul după al lui.  
 – De fapt, n-a vrut să mă ducă să văd Dansatorul Vântului, nu-i aşa? A fost o minciună, ca şi toate celelalte.  
 Jacques nu răspunse.

Ea deveni brusc conştientă de sunetul greierilor şi simţi miroslu ameţitor de pământ şi al levănţicăi ce creştea în partea de nord a câmpului. Jacques mergea pe lângă ea, puternic şi robust precum măslinii din jurul lor. Se simţi ocrotită, durerea şi tristețea – domolite. Jacques avea dreptate, Vasaro era în continuare aici şi nu o va trăda niciodată. Îşi șterse lacrimile cu dosul palmei.

– Chiar pot să adun mâine levănţică?  
 – Nu ne-am putea descurca fără tine. Mâna lui o strânse pe a ei. Uită-1 pe nenorocitul de taică-tău. Vasaro se va descurca mai bine fără el şi la fel şi tu.

Vor trebui să se descurce fără el, pentru că el nu avea să se mai întoarcă vreodată. Şi nici frumosul Pegasus auriu.

– Când mi l-a dat, mi-a spus că valoara foarte mulţi bani, dar nu mi-a păsat niciodată de asta, şopti ea. Doar că arăta ca Dansatorul Vântului şi am crezut... A însemnat ceva, Jacques. Atunci când mi l-a dat, am sperat...

– Ce ai sperat?  
 Sperase să însemne că tatăl ei o iubea cu adevărat, că nu o va părăsi din nou, că lucrurile se vor schimba la Vasaro.  
 – Nu contează.  
 – Dansatorul Vântului nu este miraculos, Caitlin.  
 – N-am zis că este. Dar ea credea că este. Toate lucrurile merseră rău pentru ea, dar nu era din vina Dansatorului.

Cu Dansatorul Vântului orice era posibil.

St. Basil, Elveția  
 14 iunie, 1991

Ochii din pietre preţioase ai Dansatorului Vântului, cu privirea lor enigmatică, nefiind de liniştită, îl priveau pe Alex Karazov din fotografia alb-negru.

Senzatia stranie că o conştienţă misterioasă emana din statuie era, probabil, un joc al luminii prins de lentila aparatului de fotografiat. Alex îşi scutură capul. Imposibil. Dar acum putea înțelege misterul statuii şi povestile care pluteau în jurul ei. Cartea pe care o ținea în mână era veche de peste șaizeci de ani, iar fotografia probabil că nici nu arăta adevărată frumusețe a statuiei. Citi explicația de sub poză.

„Dansatorul Vântului, recunoscut ca unul dintre cele mai valoroase obiecte de artă din lume. Faimoşii «ochi ai Dansatorului Vântului» sunt două smaralde perfect asemănătoare, tăiate în formă de migdală, de 65,50 carate fiecare. Baza statuiei înaripate este încrustată cu patru sute patruzeci şi şapte de diamante. În carteia ei, intitulată *Fapte și legende ale Dansatorului Vântului*, publicată în 1923, Lily Andreas susține că există referințe istorice care indică faptul că Dansatorul Vântului s-a aflat în posesia lui Alexandru cel Mare în timpul primei campanii din Persia din anul anul 323 înainte de Hristos; se spune că, mai târziu, a trecut în posesia lui Charlemagne în timpul domniei sale. Cartea lui Andreas a fost subiect de

controversă. Ea susține că o mulțime de figuri influente, de-a lungul istoriei, nu numai că au fost în posesia Dansatorului Vântului, dar au și declarat că statuia a contribuit decisiv la succesele sau insuccesele lor. Atât vechimea statui, cât și istoria ei au fost puse sub semnul întrebării la vremea respectivă, atât de muzeele londoneze, cât și de cele din Cairo.“

Pierzându-și răbdarea, Alex închise *Comorile artei în lume* și o împinse la o parte în timp ce Pavel aşeza un teanc de alte cinci volume pe birou. Cunoștea deja conținutul cărții lui Lily Andreas. Își aminti cum Ledford cita din această carte, ca și cum ar fi fost Biblia.

Pavel ridică o sprânceană stufoasă.

– Nimic?

Alex clătină din cap.

– Prea devreme. Am nevoie de fapte, nu de legende.

Întinse mâna spre prima carte din teanc, o deschise la index, își trecu degetul în jos, peste titlul capitolelor, până ce găsi unul numit „Dansatorul Vântului“, apoi o deschise la pagina dorită.

– Pentru Dumnezeu! Îți lasă impresia că statuia a dispărut de pe fața pământului. Citind rapid articolul, începu să mormăie. Măcar cartea asta ne scoate din anii douăzeci. Menționează că Dansatorul Vântului a fost confiscat de către germani, în 1939, și a fost descoperit în refugiu din munți al lui Hitler după cel de al Doilea Război Mondial.

Închise cartea cu putere.

– Dar îmi pierd timpul. Sună-l pe curatorul de la Luvru și...

– ...întreabă-l unde se află acum Dansatorul Vântului, termină Pavel fraza. Clătină din cap și un zâmbet amuzat îi încreți fața cu maxilare puternice și pielea bătută de vânt.

– Știi, desigur, că vor încerca, probabil, să afle de unde sunt sunați și că vor anunța Interpolul. Îmi închipui că oamenii de la Luvru au devenit un pic mai suspicioși de ieri, de când au „pierdut-o“ pe Mona Lisa.

– Poate, zise Alex pierdut în gânduri. Se ridică și se duse spre celălalt capăt al camerei, la masa lungă pe care fuseseră împrăștiate titlurile mai multor articole tăiate din ziare și aranjate ca un puzzle.

#### „DAVID“ AL LUI MICHELANGELO A DISPĂRUT DIN FLORENȚA

GRUPUL TERORIST BLACK MEDINA ASASINEAZĂ UN CARDINAL AFLAT ÎN DRUM SPRE VATICAN

POLIȚIA ESTE ÎN STARE DE CONFUZIE DUPĂ FURTUL TABLOULUI „RONDUL DE NOAPTE“ AL LUI REMBRANDT DE LA MUZEUL DIN AMSTERDAM

GRUPUL TERORIST BLACK MEDINA OMOARĂ TREI PERSOANE ÎN EXPLOZIA DE LA AEROPORTUL CHARLES DE GAULLE

MONA LISA A FOST FURATĂ DE LA LUVRU

Alte câteva articole stăteau sub prespapierul din jad, iar Alex le aruncă o privire încercând să decidă dacă era destul de interesat ca să se angajeze. Dacă avea dreptate, telefonul va face chiar mai multe furori decât credea Pavel.

Oh, ce dracu'! De ce nu? Nu putea să stea pe nenorocitul astă de vârf de munte și să-și lase creierul să muczească.

– Sună-i, oricum. Dă-le numele meu și spune-le că fac un studiu pentru un roman. Trebuie să știu unde se află acum Dansatorul Vântului. Familia Andreas locuiește în Statele Unite, dar îmi amintesc de un articol de acum câțiva ani, despre opinia publică franceză asupra Dansatorului Vântului: cetățeanul obișnuit îl consideră o comoară națională. Află mai multe despre asta, dacă poti. Oh, numele curatorului de la Luvru este Emil Desloge.

Pavel încuvîntă din cap, studiind cu ochi negri sclipitorii, fața plină de concentrare a lui Alex.

O să sun la Luvrul, iar tu o să mai găsești o bucată din puzzle-ul tău. Se prefăcu că oftează. Iar când statuia va fi furată, la ușa cui crezi că va veni poliția? Se bătu ușor cu degetul în pieptul masiv, îmbrăcat într-un pulover gri. La ușa lui Pavel Rubanski. Nu-mi aduci decât necazuri. Dacă aş avea puțină minte, te-aș părăsi și m-aș duce să lucrez pentru cineva care mă plătește mai prost, dar îmi oferă mai multă securitate la locul de muncă.

– Ai muri de plăcuseală. Alex rânnji, aşezându-se la masă pentru a citi cel mai recent articol. Dumnezeu știe că și eu mă plăcusești.

Mergând greoi către ușă, Pavel se opri și privi surprins înapoi către Alex.

– Mă bucur că, în sfârșit, recunoști. Acum pot să mai fac și altceva în afară de a te îndopă cu informații pentru puzzle-ul ăla infernal. Ce folos să fii bogat dacă nu cheltuiesti banii? Decât să sun la Luvrul, mai bine sun la o agenție de turism și aranjez o vacanță drăguță și însorită în Martinica. Întotdeauna ți-a plăcut să mergi în Martinica în perioada asta a anului. Tonul lui începu să devină convingător. Sau o chemăm pe Angela împreună cu una dintre prietenele ei să vină la chalet și să petrecem un weekend de orgii. Sexul este la fel de bun ca o vacanță.

Alex își strâmbă buzele în timp ce privea expresia plină de speranță de pe fața lui Pavel.

– Iar tu ești gata să pariezi că una dintre distracțiile astea îmi va lua gândul de la Dansatorul Vântului.

Pavel dădu din cap.

– Poate că tu te află sub protecția KGB-ului și a CIA-ului, dar eu nu sunt la fel de favorizat în ceea ce privește Interpolul. Sunt un om liniștit care vrea puțin soare, puțin sex și, poate, din când în când, o mâncare fină.

– Din când în când? Alex zâmbi cu afecțiune. Nu te-ai mai urcat pe cântar în ultima vreme.

– Asta nu e grăsim, sunt mușchi. Sunt un om masiv și am nevoie de combustibil. Și, pe lângă asta, ce altceva pot să fac aici, în munții ăsta, decât să mănânc? Dacă însă am merge în Martinica, aş putea să zac pe plajă cu o piña colada și nu ar trebui să-mi fac nicio grijă despre zăpadă sau gheăță sau că Interpolul îmi pune întrebări delicate.

– Interpolul este prea ocupat să bată câmpii și să alerge după orice pistă care le apare, ca să se mai deranjeze și cu tine. Alex se gândi la titlurile recente din ziare și se încrunță. Mă întreb dacă și asta face parte din...

– Parte din ce?

Alex nu răspunse. Mintea lui sortă informația, trăgea concluzii, renunță la ele, aranja informațiile într-o poziție nouă, trăgea alte concluzii și așeza piesele împreună, până când formau un puzzle cu care putea fi satisfăcut.

– Nu contează, mormăi Pavel. Parcă aş trăi singur pe nenorocitul ăsta de munte. Nimenei nu poate vorbi cu tine când lucrezi la unul dintre puzzle-urile tale. Și nici măcar nu trebuie să o faci ca să-ți câștigi existența, ca în trecut. Ești, pur și simplu, dependent de asta. Trânti ușa cu putere în urma lui.

Avea oare Pavel dreptate? Se întrebă Alex. Probabil. După Afganistan, fusese convins că nu se va mai implica de bunăvoie într-un proiect, dar nu pusese la socoteală obișnuințele formate în ani. De când venise la St. Basil, intrase din nou în rutina adunării de informații și de proiecție a evenimentelor pentru propriul său amuzament, luând subiecte dintre cele mai diverse, cum ar fi creșterea și scăderea Bursei de la New York sau ce țări vor găzdui viitoarele jocuri Olimpice.

Dar acest puzzle nou era mult mai uimitor decât orice altceva ce întâlnise până atunci, iar Alex simțea cum începe să-i curgă adrenalina prin vene pe măsură ce excitarea îl prindea în gheare. Se simțea *viu*, funcționând din nou la capacitate maximă.

O oră mai târziu, Pavel intră în birou și aruncă un blocnotes pe masa din fața lui Alex.

– Unde este?

– La Complexul Andreas din Port Andreas, South Carolina. Andreas este unul dintre cei mai bogăți oameni din America, iar complexul este plin de bodyguarzi și oameni de pază. Casa are un sistem de alarmă ultrasofisticat.

– Așa are și Luvrul, zise Alex sec. Și, cu toate astea, nu i-a împiedicat pe hoți să fure „Mona Lisa“. Privi în jos spre notițele de pe blocnotesul galben. Ce este chestia asta despre Vasaro?

– Vasaro, moșia, se află lângă Grasse, în Franța, și cultivă flori pentru industria parfumurilor. Familia Vasaro este înrudită de departe cu familia Andreas; verii francezi au fost cei care l-au convins pe tatăl lui Jonathan Andreas să împrumute Dansatorul Vântului muzeului Luvru, în 1939, ca să câștige bani pentru a răscumpăra unsprezece artiști evrei, ținuți ostacăci de către germani. Acum cinci ani, în timp ce urma cursuri la Sorbona, o anume Caitlin Vasaro a scris un referat despre istoria Dansatorului Vântului, care a fost folosit ca piatră de temelie la lucrarea de doctorat a lui André Beaujolis.

– Familia Vasaro are drepturi asupra statuii?

Pavel clătină din cap.

– Dar guvernul francez a dat în judecată familia Andreas în 1876, în baza faptului că darul făcut de Marie Antoinette nu era legal în fața adunării revoluționarilor. Au pierdut. Pavel făcu o pauză. Crezi că Dansatorul Vântului urmează să fie furat?

– Probabil că nu.

– În cazul acesta, pot să te întreb de ce mi-am pierdut o oră întreagă la telefon cu un curator francez extrem de suspicios?

– Fiecare obiect de artă furat este de o importanță culturală majoră pentru țările Europei. Statuia lui David în Italia, „Rondul de noapte“, în Olanda, acum Mona Lisa, în Franța. Dansatorul Vântului ar fi un candidat de prima mână pentru furt dacă ar fi în Europa. Alex ridică din umeri. Dar nu prea

sunt șanse să devină țintă atâtă timp cât se află în siguranță pe pământ american. Păcat.

– Sunt sigur că Jonathan Andreas nu gândește aşa.

Alex râse, iar ochii lui albaștri sclipiră brusc pe față bronzată.

– De ce dracu' ești atât de îndărjit?

– Pentru că tu nu ești. Ești al dracului de excitat și funcționezi la capacitate maximă. Ai miroosit o urmă. Știu că am dreptate, Alex.

Alex îl privi innocent.

– De ce m-ai pus să sun la Luvru, când puteam să aflu ce voiai apelând la Goldbaum sau la una dintre sursele obișnuite de la ziare?

– Interpolul nu o să te deranjeze, Pavel.

– Dar ai vrut să stârnesc ceva cu telefonul meu.

Alex dădu din cap.

– Am avut o intuiție și voi am să scap de câteva obstacole. Nu-ți face griji, n-o să te pun în pericol.

– Nu-mi fac griji. Am mai fost pus în pericol. Pavel zâmbi. Îți amintești de prizonierul ăla de la Diranev? Credeam că am încurcat-o, până în momentul în care ai apărut și l-ai făcut bucăți.

– Îmi datorai bani. Trebuia să te țin în viață ca să-i primesc înapoi.

– Și eu care credeam că ai făcut-o pentru că ai un suflet nobil.

– Cum aş putea, când nici măcar nu cunosc semnificația cuvântului *noblețe*?

– Dar cunoști semnificația cuvântului *prietenie*, zise Pavel încet.

Alex se uită repede în jos.

– Dumnezeule, devii sentimental la bătrânețe!

– Doar încercam să-ți atrag simpatia ca să obțin de la tine ceea ce vreau.

– Și ce vrei?

– Martinica. Nu mai suport toată zăpada asta. Îmi

amintește de Diranev. Nu înțeleg de ce te-ai decis să-ți cumperi casă în Elveția.

Respect pe+ Este una dintre puținele țări de pe fața pământului care îi permite unui om să trăiască printre foarte puțină birocrație.

– Pot să suport puțină birocrație dacă mă scoate din gheăță și zăpadă. Începu să se roage de Alex. Martinica?

Pavel arăta ca un cățeluș care privea un os la care nu putea ajunge, gândi Alex cu afecțiune.

– Bine. Martinica. După ce termin cu...

– Fir-ar să fie, o să vină a doua eră glaciară până-i dai de capăt chestiei astea! Pavel se întoarse și porni spre ușă. Ar fi trebuit să o chem pe Angela fără să te mai întreb. Ești mult mai receptiv la sugestii când operezi la nivel fizic, și nu cerebral.

– Pavel.

– Da?

– Aștept un telefon. Să-mi faci legătura imediat, te rog!

– Cine?

– Ledford.

Ochii lui Pavel se lărgiră de uimire.

– Hristoase! șopti el.

– Nu prea, buzele lui Alex se răsuciră sardonice. Prietenul nostru Ledford este mult mai aproape de Lucifer.

– Crezi că el este responsabil de toate astea? Pavel arăta cu capul spre tăieturile din ziare.

– Unele dintre ele îi poartă semnătura. Ledford a arătat întotdeauna o anumită strălucire și a condus câteva dintre operațiunile Agenției în care erau implicate obiecte de artă, înainte să-mi fie repartizat mie.

– Uitasem asta. Pavel se încruntă, încercând să-și amintească detaliile. El a furat înapoi acel Del Sarto folosit la răscumpărarea diplomatului portughez în Brazilia, nu-i aşa?

– Printre multe altele.

– Este o operațiune CIA?

– Așa am crezut și eu la început. Dar nu acum.

– Atunci, ce?

Alex ridică din umeri.

– Poate că o să aflăm când sună Ledford.

Pavel își mișcă ochii.

– D'ăia m-ai pus să sun la Luvru. Nu credeai cu adevărat că Dansatorul Vântului este ținta următoare. Doar extindeai o invitație.

– Mai degrabă o somărie, rângi Alex. Ledford a avut întotdeauna o pasiune pentru Dansatorul Vântului. Obișnuia să vorbescă tot timpul despre el. Va înțelege semnificația întrebărilor mele despre statuie.

– Crezi că acest curator colaborează cu Ledford?

– Probabil că se află în contact cu Ledford sau cu cine a furat Mona Lisa. Paza la Luvru era mult prea bună ca altcineva în afară de curator să poată trece de ea.

– Mită?

– Ar trebui să fie o mită foarte mare. Aș zice de câteva milioane.

– Dar nu are sens. De ce să plătești milioane pentru un tablou care nu poate fi tăinuit? Nici măcar un colecționar neortodox nu ar risca să cumpere un tablou atât de faimos ca „Mona Lisa“.

– O întrebare interesantă. Alex se sprijini de spătarul scaunului. Va trebui să aflăm, nu-i aşa?

– Ledford nu o să discute despre asta la telefon. O să vină aici.

– Probabil.

– E o greșală, Alex. Dacă este Ledford, n-ar fi trebuit să-i dai de știre că îl bănuiești.

– El nu reprezintă o problemă. Am mai avut de-a face cu el.

– Dar erați de aceeași parte a baricadei.

– E un ticălos, dar nu este capabil de răutăți majore.

– Poate să se fi schimbat. Pavel se strâmbă. Era altfel cu tine și cred că îl subestimezi. Apoi, ieși din birou.

Alex privi către blocnotesul galben, jucându-se cu stiloul pe el, desenând cercuri în jurul cuvântului *Vasaro*, subliniind